

תיאטרון

מריטת עצבים -

עד להתפוצצות

לדעת רבים טובים היתה הצגת התיאטרון החיפאי מנדרגולה בבחינת נס ממש: כל אתם שחקנים שנראו כפזורים ארץ ותי פוצותיה בכל הצגותיה הקודמות של הבימה החיפאית, התגבשו וניצבו לפתע כ" צוות תיאטרון של ממש. והנס שקרה להם היה בלי ספק: מייק אלפרדס.

הגוף ככלי. אלפרדס הבטיח בתוכנית של מנדרגולה שזוהו "תיאטרון טהור" המשמש בקולו ובגופו של השחקן ככלי הבעה ועיקרים, ומעדיף לוותר על כל מיני אמצעים טכניים ראוותניים - שראה את התוצאות, הבין שאלפרדס הוא מין טיפוס של ממש, שגאה דורש וגאה מקיים. אלפרדס המעיט באזורים אך העז ביד בפרך את שחקניו בתרגילי התעמל לוח שגבלו בלוליינות קירקס.

לכן, כשיצאה השמועה שזוהו החאן הי ירושלמי שאלפרדס הוא שיעלה שם את בית ברנדה אלבר, מחזו האחרון של פדריקו גרסיה לורקה - ברור היה לכל שהפקה רגילה ושיגרתית - לא תוכל להתבצע כאן.

דברים משונים. ואמנם המהפכה באה לירושלים: אלפרדס מצא, קודם כל, שאלום החאן אין כמותו באווירה ובנתר נים להיות "תיאטרון עגול". כלומר, הי הצגה תתרחש בכל מקום, תשע השחקני ניות יתעברו בקהל, והבמה תתפרש על הפתחים, המדרגות והמיפסטים השונים. אלפרדס מתכוון להמשיך וללכת לפי האני מאמין שלו. כלומר: "איך צריך לשאוף להיות בסדר עם הקהל שלך, אתה צריך לשאוף להיות יפה וטוב אפילו אם לא תהיה מקובל בקהל. אתה עלול להיכשל אבל רק בנסיונות ובחידושים אתה יכול להתקדם".

ובינתיים, החאן כמקרה. דברים משו נים קורים שם. למשל, מחפשים כבש שלא יהיה כבד ומרדני מדי, מכדי שאחת הנערות תוכל לשאתו חי על הבמה. או, טוב, בדרך המיוחדת שלו, מכין אלפרדס קולות המולה שיבואו מאחורי הקלעים. הכפר סוער, התושבים הורגים את אחת מבנותיהם שילדה מחוץ לגשר אין. איך משיגים אפקט שכזה? פשוט מאד. קודם כל מייגעים ומאמצים את תשע השחקניות בחזרה מורטל-עצבים. ישר אחר-כך מוציאים אותן לתצור, יחד עם כל היצורים הנשיים האחרים הנמצאים אותה שעה במקום. מבקשים אותן להוציא את כל המעיק על נפשן, בצע קות בגידופים ובכל העולה על רוחן. וכן זה מונצח בשני מיקרופונים. והנה לך המולה אמיתית תוצרת עצמית.

כל הרעיונות האלה מצלצלים כמשעשעים או מזוירים, אבל לטענתו של אלפרדס, כי במאי צריך לתקת חירות לעצמו - היה עד כה כסוי. מעניין מה יגישו לנו תשע השחקניות שלו (ביניהן עליזה רוזן, מיכל בת-אדם ורות גלר-אשכ) באחד המחזות המועזים ביותר על דפוסי הברה נוקשים, המצמיחים את שים מעוותים עד להתפוצצות הבלתי נמנעת.

קריינית הרדיו -

הופכת לכוכבת מחזמר

אין כעסקי השעשועים! רק סיסמא שגורה כל-כך יכולה להיות אמיתית כל-כך.

וכי ישנם עוד עסקים בעולם, לבד מעסקי השעשועים, המגלים לבקרים כוכבות וזהרות שהיו עוזרות-הבית של לילי-אמש, איש-במוודה היוצא מן הכלא הי שר לבימת מחזמר חדש (מרדכי לוק בביקודו של יוסף מילוא) והפתעת השבוע לאשה: עוגניה שמחוני בתפקיד ראשי, במחזמר מזל דגים של גיורא גודיק - שאת תמליליו, אגב, חיברה חברה למקצועיות ברישות השידור - הגה בני-ארי. למי שזכרונה צעיר מדי, כדאי לספר על עוגניה לוי, אחת הקרייניות המעולות ביותר בימי המנדט, כשידור-ישראל עוד לא היו אפילו קול-ישראל. מי שראה אותה, התרשם מאוד הירוקים

לצלילה עד 100 מ'.

טיסו סידרל
סופר-צלילה -
אוטומטי,
עם תאריכון
וכרונוגרף,
אטום למים,
אל-חלד, מחוסן
בפני כל זעזוע.

169 - מ - 7

TISSOT
סופר - צלילה

שרות בינלאומי ברחבי העולם

ביותר שבווגות העינים הנשיות בארץ. בעל לא בזהמי. עוגניה לוי בחרה ברדיו ובעל שלא היה בזהמי כלל וכלל, ומאו נשאה את השם שימחוני, ילדה ארבעה ילדים (הבכור משרת בצה"ל, הקטנה תלמידה בכיתה ו') ושימחה את עקרות-הבית הישראליות בתכנית חדשה: התכנית לאשה.

עוגניה שימחוני היתה, איפוא, הממציאה של אחד המאגזינים הרדיופונים הנשמעים ביותר במדינה, ואפילו סללה את הדרך למה שהתקבל מאוחר יותר כ"להיט" ברדיו, ושוב, למי שאינה זר-כרת: אחת התכניות הפופולריות ביותר בשנות החמישים היתה התכנית כבקשתך לעקרת-הבית, שהגישה בצהרי ימי רא"ש ונחמישי בשעה 12.50.

היא העסיקה את עצמה במרוצת הזמן למעט בכל תוכניות הרדיו, להוציא אולי את תחזית מזג-האוויר.

לראות אותה, עתה, מקצת, שרה, רוקדת ומזמרת, ככוכבת מחזמר מן ה"שורה" - זו באמת הפתעה.

איך קרה? כאמור, אין כעסקי השעשועים. אין זה סוד שלגודיק היו קשיים רציניים בליהוק המחזמר מזל דגים - כשם

עוגניה ועזיזה ב"מזל דגים" מחזל מיקרופון למזל דגים

ש"אין זה סוד שבכל הארץ גם יחד קשה להרכיב צוות אחד שלם ומושלם למחזמר אחד שלם. לא כל שכן כשהארץ מליאה בהפקות מחזמר גדולים ומחזמר-כוכב ובכן, קודם כל התקשו במציאת כוכב צעיר ויפה שיעמוד כרומיאו סברייני (ממיספחה יוונית) מול יוליה טורקית (בר מחזה - אלגרה, תפקידה של עליזה עזיקרי). השחקן שהבטיח להיות תגלית נשאר באלמוניותו ולא התגלה בהודמנות זו, ותחתיו הצליח גודיק לקבל מה בימה את עזריאל אשורב הנאה והמוכשר, עכשיו, חשב גודיק, ישוטו הדגים במים באין מסריע. ואז - סערה חדשה: השחקנית שנועדה לתפקיד אמהללה הי יוונית, לא הצליחה לשחות עם שאר הדגים, והבמאי אברהם ניניו היה כים סוער.

שישיש. "הלכתי לחתונה של קרוב משפחה ופתאום, באחד הרגעים הפגויים האלו, כשאתה עומד ומסתכל בקרואים, נחה עיני על מכרה ותיקה: עוגניה!" מספר הבמאי ניניו, "וכרעם שגועני הגיח הרעיון: למה לא עוגניה? ניגשתי אליה ואמרתי לה: את הרי הגעת ברדיו למי מנוחות. למה לא תקחי לך אתגר כזה לילדים? תחילה היא נדהמה. אחר כך התחילה להסביר לי שזה לא ייתכן, ומה פתאום, ושהיא צריכה לצאת עם ילדים לחופשה, ושהבטיחה להם כל-כך מומן, ושישיש. והסוף היה, מתחייק ניניו, "שלא ישנה כל אותו הלילה, כינסה מר-עצה מישפחתית בבוקר, של בעל וארבעה ילדים, והחליטה לנסות."

עוגניה מליאה התלהבות משלושת בניה החדשים, פפיקו, סמיקו ומושיקו ומבחה אלגרה כשבחזרה עוזרת לידה בתה שלה בהרפתקה החדשה של שינון התמליל, הרצוף פניני לשון ספרדיים. ביחוד היא מבסוטים מהמחמאה הגדולה ביותר לה זכתה, שכמותה, מפי הצוות: "שכנויה, מה פתאום שכנויה, זאת! ספרדיה - כל היום!"

נגד הפגיעות בתושבי רצועת עזה

העובדות:

- * הרס בתי מגורים של אלפי משפחות - - - -
- * גירושי כפיה המוניים של תושבי הרצועה - - - -
- * הלחמת מנעולי חנויות ואיומים במטרה לשבור שביתת מחאה בלתי אלימה של תושבי הרצועה נגד הגירושים - - - -
- * אמצעי לחץ וכפיה, שמעדיפים לא לפרסם את מהותם (שידורי ישראל ביום 14.8.1971) - - - -

המחריש לנוכח אימת המעשים הללו הופך שותף לעושיהם. הפגנת מחאה נגד מעשי השלטונות ברצועת עזה תתקיים ביום ראשון, 22.8.1971, בשעה 16.30, ברחוב קפלן, פינת רחוב ליאונרדו דה וינצ'י.

סיסמאות ההפגנה הן:

1. יופסקו מיד גירוש המשפחות מעזה!
2. הקץ להרס בתי המגורים ומחנות הפליטים!
3. גירוש אוכלוסיה והרס בתים - פשעים הם למי אמנת

ג'ניבה!

4. מדללים תירס ולא בני-אדם!

הבע את התנגדותך ואת סלידתך ממעשי הדיכוי! בוא להפגנה והבא את מכריך וידידיך! אל-תחריש!

ועד הליגה לזכויות האדם והאזרח בישראל תל-אביב ת.ד. 14192

במחיר הזדמנותי

ספר התנ"ך והברית החדשה בכל השפות

במחיר 2 לירות (כולל דמי משלוח)

שלח את הסכום אל: ת.ד. 7089 ירושלים הספר יישלח מיד !!